

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 20CoP/177/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315214053
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1315214053.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členov senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej vo veci starostlivosti o maloleté dieťa: J. L., I. X. XX.XX.X011, bytom u matky, zastúpený kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok, odbor sociálnych vecí, Krátka 1, Senec, dieťa rodičov: matka - B.. N. V., I. X. XX.XX.XXXX, G. Z.: F. M. XX, XXX XX M., zastúpená: NIKU & partners, s.r.o., so sídlom: Prokopa Veľkého 51, 811 04 Bratislava a otec - R.. B. L., I. X. XX.XX.XXXX, Z.: Š. XXX, XXX XX I., zastúpený: Mgr. Štefan Jakab, advokát, so sídlom: Žižkova 6, 040 01 Košice, o návrhu na zmenu úpravy styku, na odvolanie matky a otca voči rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 28. marca 2019, č. k. 37P/234/2015 - 756, taktô

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 28. marca 2019, č. k. 37P/234/2015 - 756, v zamietajúcom výroku o zastupovaní a správe majetku maloletého J. mení tak, že obaja rodičia sú oprávnení maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok.

II. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 28. marca 2019, č. k. 37P/234/2015 - 756, vo výroku VII mení tak, že týmto rozsudkom sa mení rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 04.03.2014 č. k. 9P/72/2012-1259, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 08.07.2014 č. k. 11CoP/ 221/2014- 1417, vo výroku o zastupovaní a správe majetku maloletého a vo výroku o úprave styku otca s maloletým synom.

III. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 28. marca 2019, č. k. 37P/234/2015 - 756, vo výroku o úprave styku otca s maloletým synom, vo výroku o predbežnej vykonateľnosti, a vo zvyšnej časti výroku o zamietnutí návrhu p o t v r d z u j e.

IV. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo dňa 28.03.2019, č.k. 37P/234/2015 - 756, rozhodol o zmene úpravy styku otca s maloletým J. L.N., I. XX.XX.XXXX, tak, že otec má právo stretávať sa s maloletým počas prvých 2 mesiacov od rozhodnutia súdu, každý páry týždeň kalendárneho roka od piatka od 15:00 hod. do nedele do 18:00hod., a následne každý páry týždeň kalendárneho roka od piatka od 15:00 hod. do nasledujúceho pondelka do 08.00 hod.; každý nepáry týždeň kalendárneho roka od štvrtka od 15:00 hod. do piatka do 8:00 hod.; každý páry kalendárny rok počas letných prázdnin od 1.7. od 9:00 hod. do 16.7. do 18:00 hod. a od 1.8. od 9:00 hod. do 16.8. do 18:00 hod.; každý nepáry kalendárny rok počas letných prázdnin od 16.7. od 18:00 hod. do 31.7. do 18:00 hod. a od 16.8. od 18:00 hod. do 31.8. do 18:00 hod.; každý nepáry rok počas vianočných prázdnin a sviatkov od 23.12 od 10.00 hod. do 25.12 do 15.00 a každý páry kalendárny rok od 25.12 od 15.00 hod. do 30.12. do 18.00 hod. a každý nepáry kalendárny rok od 30.12. od 18.00 hod. do dňa nasledujúceho po dni, ktorým končia vianočné prázdniny do 09.00 hod. každý nepáry rok počas jarných prázdnin odo dňa

predchádzajúceho začiatku jarných prázdnin od 15.00 hod. do dňa nasledujúceho po dni, ktorým sa jarné prázdniny končia do 08.00 hod.; počas veľkonočných sviatkov a prázdnin každý páry kalendárny rok od dňa, ktorý predchádza začiatku veľkonočných prázdnin od 15.00 hod. do dňa nasledujúceho po dni, ktorým sa veľkonočné prázdniny končia do 08.00 hod. s tým, že tento styk sa bude vždy realizovať s výnimkou liečebných pobytov maloletého a s tým, že otec prevezme a odovzdá maloletého Filipa v základnej škole maloletého počas dní vyučovania a v bydlisku matky mimo dní vyučovania. Matka je povinná maloletého na stretnutie riadne pripraviť so všetkými potrebnými vecami a otcovi maloletého odovzdať, ktorý je povinný po skončení styku vrátiť ho rovnako matke. Súd prvej inštancie zároveň nariadil výchovné opatrenie a obom rodičom uložil povinnosť podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu v trvaní 15 hodín v súkromnom liečebnom sanatóriu v Senci. Súd prvej inštancie vyslovil predbežnú vykonateľnosť tohto rozsudku dňom jeho rozhodnutia. Súčasne zamietol návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 01.03.2019. Vo zvyšku návrh na zmenu styku zamietol. Týmto rozsudkom zmenil rozsudok Okresného súdu Pezinok č. k. 9P/72/2012-1259 zo dňa 04.03.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. k. 11CoP/ 221/2014- 1417 zo dňa 08.07.2014 v časti o úprave styku otca s maloletým. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozhodol tak o návrhu otca podanom na súde dňa 26.06.2015 vo veci zmeny súdom upraveného styku otca s maloletým. Zároveň zamietol návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia podaný dňa 01.03.2019 počas konania vo veci samej, ktorým sa otec domáhal rozšírenia styku s maloletým. Skutkovo návrh vo veci samej odôvodnil otec tým, že matka mu súdom upravený styk s maloletým neumožňuje, odmietala s otcom komunikovať, otec žiadal o súčinnosť orgán sociálnej kurately a žiadal o náhradné termíny styku, ktoré matka rovnako zmarila. Otec doplneným návrhom podaným na súd dňa 20.03.2019 žiadal súd, aby rozhodol alternatívnym petitom, kedy okrem iného žiadal vysloviť aj predbežnú vykonateľnosť rozsudku. Matka vo vyjadrení k návrhu opakovane poukazovala najmä na nepriaznivý zdravotný stav maloletého J. a na doporučené opakované pobyty maloletého v liečebných zariadeniach a na ďalšie nevyhnutné vyšetrenia a riešenia odborníkmi, napr. logopédom, založila množstvo lekárskeho správ. Návrh otca žiadala zamietnuť, pričom uviedla, že je potrebné posúdiť úroveň citových väzieb odborníkom, že otcovi sa nepodarilo naviazať citovú väzbu s maloletým synom a dieťa má blok. Mala rovnako výhrady k návrhu na úpravu styku počas prázdnin a sviatkov. Uviedla, že matka s dieťaťom chodí na liečebné pobyty, keďže je posúdené ako dieťa s dlhodobo nepriaznivým zdravotným stavom. Kolízna opatrovníčka odporučila zamietnuť alternatívny návrh otca na zmenu výchovného prostredia a rozšíriť styk otcovi s maloletým synom s tým, že styk sa bude realizovať s výnimkou liečebných pobytov maloletého a tiež odporučila uložiť výchovné opatrenie rodičom - povinnosť podrobiť sa psychologickému poradenstvu v trvaní 15 hodín v súkromno - liečebnom sanatóriu v Senci, s cieľom viesť rodičov k zlepšeniu komunikácie.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 24 ods. 3, § 25 ods. 2, § 30 ods. 1, § 37 ods. 2 písm. d) Zákona o rodine. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že návrh otca na zmenu úpravy styku voči maloletému J. je dôvodný. Poukázal na zistenie, že napriek tomu, že rozsudkom, ale i opakovanými neodkladnými opatreniami, má otec upravený styk s maloletým J., avšak tento styk sa riadne a pravidelne nerealizuje. Rodičia sa opakovane nevedia dohodnúť v otázke styku otca s maloletým J. a nezhody medzi rodičmi naďalej pretrvávajú, pričom otec má veľký záujem participovať na výchove maloletého syna vo väčšom rozsahu než doposiaľ, syna má veľmi rád, avšak matka umožňuje styk otcovi len sporadicky, najmä z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu maloletého, ktorý si vyžaduje opakované návštevy lekára a pravidelné pobyty v zdravotníckych zariadeniach. Súd prvej inštancie poukázal tiež na to, že rodičia sa nevedia riadne dohodnúť ani na pravidelných náhradných termínoch styku, ak sa styk nezrealizuje. Vyhodnotil, že doposiaľ upravený styk otca s maloletým, ktorý sa riadne nerealizuje z rôznych dôvodov, je už nepostačujúci a nevyhovujúci tak pre otca, ako aj pre maloletého J.. Dospel preto k záveru, že je potrebné nanovo upraviť styk otca s maloletým synom, zohľadňujúc všetky okolnosti týkajúce sa maloletého J., najmä čo sa týka jeho zdravotného stavu. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy najmä závery znaleckého posudku súdneho znalca PhDr. I. Obucha, z ktorých okrem iného vyplýva, že pre maloletého je najdôležitejšou vzťahovou osobou jeho matka, má však dobrý vzťah aj s otcom. Súdnym znalcom vyslovil názor, že maloleté dieťa je do istej miery „manipulované“ oboma rodičmi. Matka dieťaťa sa zvýšene stará o jeho zdravotný stav, otec zasa má voči tomu zvýšene kritický postoj, ktorý aj dáva najavo. Rodičia sa vzájomne dlhodobo nerešpektujú, čo dieťa cíti a nerobí mu to dobre. Podľa znalca je vhodné, aby maloletý zostal naďalej v osobnej starostlivosti matky a s otcom sa pravidelne stretával, ale intenzívnejšie, dlhšie ako doteraz. Podľa súdneho znalca každý z rodičov je schopný mať maloleté dieťa

vo svojej osobnej starostlivosti, a preto odporučil styk otcovi upraviť na každý druhý víkend od piatka popoludní do pondelka rána s tým, že by otec syna vyberal aj vrátil v škole, avšak najskôr by prespal u otca cca 4-6 týždňov len do nedele skorého popoludnia, až následne až do pondelka, tiež každý druhý týždeň zo stredy na štvrtok aj s prespaním, prípadne len jeden deň na 3-4 hod. popoludní, pričom poukázal na zodpovednosť otca pri dodržiavaní liečebných postupov navrhovaných lekármi. Súd prvej inštancie okrem iného ďalej pri svojom rozhodovaní prihliadol na zdravotný stav maloletého J., ktorý bol preukázaný lekárskymi správami, z ktorých zistil najmä doporučené opakované pobyty maloletého v Adeli centre, ktoré maloletému zjavne prospievajú, lekársku správu MUDr. Lívie Vaškovej - detský neurológ z ktorej vyplýva, že pre maloletého J.R. L. je vhodný ďalší pobyt v Adeli centre, prihliadol na doporučené denné cvičenie pre maloletého, vzal do úvahy rehabilitačné turnusy maloletého J. L. v Adeli centre, ale aj v Hornom Smokovci, prihliadol na prepúšťacie lekárske správy a zohľadnil všetky tieto skutočnosti pri rozhodovaní o rozsahu, frekvencii styku otca s maloletým synom. Pri svojom rozhodovaní prihliadol na závery znaleckého posudku PhDr. Stanislavy Segečovej, znalkyne z odboru psychológia, ktorá uviedla, že v osobe otca neboli zistené známky osobnostnej poruchy ani duševnej choroby. Znaleckým vyšetrením neboli preukázané sklony k agresivite a hostilite, otec má primeranú odolnosť voči záťaži a vie sa vysporiadať so zložitejšími situáciami, k obtiažam v živote pristupuje racionálne. Znalkyňa nezistila u otca tendencie ku konfabulovaniu a jeho výpoveď z psychologického hľadiska považovala za vierohodnú. Podľa súdnej znalkyne je otec spôsobilý zabezpečiť biopsychosociálne potreby maloletého J. L.. Súd prvej inštancie prihliadol na písomné správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Senec, z ktorých vyplýva, že otec opakovane signalizoval aj navštívil úrad práce a oznámil, že matka mu mári styk s maloletým synom.

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že napriek pokračujúcej rodičovskej nezhode medzi rodičmi, obaja sú schopní postarať sa o maloletého J., a preto upravil styk otca s maloletým synom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku, keď mal za to, že takáto úprava je v záujme maloletého. Poukázal na skutočnosť, že otec sa vie rovnako postarať o maloletého syna ako matka. Vzhľadom ku komplikovaným vzťahom medzi rodičmi, ktorý nedokážu riadne a vecne komunikovať o maloleťom J. ani s odstupom času, uložil súd prvej inštancie obom rodičom výchovné opatrenie, nakoľko dospel k záveru, že v záujme maloletého J. je potrebný takýto zásah súdu do rodičovských práv a povinností. V záujme stabilizácie pomerov v rodine maloletého dieťaťa ďalšie dokazovanie vo veci nevykonával, keďže dospel k záveru, že nie je v záujme maloletého, aby bolo zaťažované nekončiacimi spormi jeho rodičov. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že matka má maloletého vo svojej osobnej starostlivosti, riadne sa o maloletého stará a zabezpečuje všetky jeho potreby. Zdôraznil, že matka je povinná rešpektovať práva otca na výkon jeho rodičovských práv a povinností. Pokiaľ otec rešpektuje a uznáva úlohu matky a dôležitosť druhého rodiča - matky v živote dieťaťa, je potrebné, aby matka rovnako rešpektovala rolu otca v živote maloletého dieťaťa a najmä je potrebné, aby rodičia spolupracovali pri výchove dieťaťa.

5. Zároveň v záujme maloletého vyhovel návrhu otca na predbežnú vykonateľnosť rozsudku a vo zvyšku návrh otca aj matky zamietol ako nedôvodný. Vzhľadom k rozhodnutiu v merite veci, súd prvej inštancie taktiež zamietol návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie čo do výroku I. (rozsah styku) a IV. (predbežná vykonateľnosť rozhodnutia) podala matka maloletého v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne aby odvolací súd v zmysle rozsudok súdu prvej inštancie po doplnení dokazovania zmenil tak, že o styku otca s maloletým J. rozhodne tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletým každý nepárny kalendárny týždeň od soboty 09.00 hod do nedele do 16.00 hod, a každý páry kalendárny týždeň v stredu od 15.00 hod, do 18.00 hod. Matka považuje rozhodnutie v časti výroku I. za nesprávne a jeho odôvodnenie za nedostatočné, a tým za arbitrárne a nepreskúmateľné, keď má za to, že nespĺňa zákonné požiadavky uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia nie je zrejmé, z čoho vychádzal súd prvej inštancie, keď dospel na základe vykonaného dokazovania k jeho rozhodnutiu, dokonca v mnohých aspektoch si súd prvej inštancie doslova odporuje, čo pôsobí veľmi nepresvedčivo až zmätočne. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva, ako sa súd vysporiadal s opakovaným tvrdením matky o tom, že otec ohrozuje zdravie maloletého tým, že jeho zhoršený zdravotný stav celé roky bagatelizuje, neriadi sa odporúčaniami lekárov, neustále spochybňuje všetky matkou do spisu zakladané lekárske správy, doslova zosmiešňuje jej starostlivosť o zdravotný stav J., nepodáva synovi naordinovanú liečbu počas styku, s J. denne nerehabilituje, nevykonáva špeciálno-

pedagogické cvičenia, odovzdáva maloletého po styku chorého. Matka v tejto súvislosti tiež namieta, že súd prvej inštancie ju pritom nikdy nevyzval k predloženiu ďalších dôkazov pre účely preukázania jej tvrdení, nežiadal ani samotného otca, aby vysvetlil svoje správanie vedúce k zanedbávaniu a ohrozovaniu zdravotného stavu syna a nerešpektovania odporúčaní lekárov, a teda súd prvej inštancie nevykonával žiadne ďalšie dôkazy pre účely zistenia skutočného stavu veci. Matka tvrdí, že práva a záujmy otca nie sú absolútnymi právami a otec nemôže pri výkone svojich práv poškodzovať práva a právom chránené záujmy maloletého dieťaťa iba z titulu, že je jeho otcom. Otec má rovnako tak ako aj matka v zmysle § 28 Zákona o rodine povinnosť sústavnej starostlivosti o zdravie maloletého dieťaťa a pri výkone svojich rodičovských práv sú rodičia povinní chrániť v prvom rade záujmy maloletého dieťaťa. Vzhľadom k tomu, že J. má od narodenia zhoršený zdravotný stav, ktorému bolo nevyhnutné zo strany rodičov venovať zvýšenú pozornosť a starostlivosť, bolo povinnosťou obidvoch rodičov prispôbiť svoju starostlivosť, výchovu a aktivity primárne jeho zdravotnému stavu tak, aby sa mohol J. v rámci svojich možností riadne vyvíjať a aby bol schopný plniť si povinnú školskú dochádzku, ktorá v prípade opakovaných ochorení a neustáleho vymeškávania v škole je vážnym spôsobom ohrozená, čo nepochybne nemožno vyhodnotiť v najlepšom záujme dieťaťa. Matka poukázala na záver súdu prvej inštancie, ktorý napriek tomu, že si bol vedomý skutočnosti, že v prípade dennej starostlivosti o J. sa od rodiča vyžaduje jednak pravidelné rehabilitovanie a systematická dennodenná (aj počas víkendov a prázdnin) príprava na vyučovanie do školy, rozšíril styk otca s J. v rozsahu bežného zdravého dieťaťa, keď mal za preukázané, že otec sa k týmto bežným denno-denným povinnostiam stavia odmietavo a matkine odporúčania. Povinnosťou súdu prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci zmeny úpravy styku podľa názoru matky bolo pritom brať do úvahy správanie otca počas styku s J. a riadne vyhodnotiť dôsledky jeho správania predtým, než rozhodne o rozšírení práva styku otca, resp. správanie otca vyhodnotiť v jeho neprospech a vyžadovať od otca rešpektovanie liečebných a rehabilitačných postupov v čase realizácie jeho práva styku. Súd prvej inštancie mal vykonať také dôkazy, ktoré by viedli k jednoznačnému záveru, že otcovo správanie nepoškodzuje záujmy maloletého J., a potom by mohol súd prikrôčiť k rozšíreniu práva styku otca. Namiesto ochrany práv maloletého dieťaťa súd prvej inštancie do popredia celého konania umiestnil práva samotného otca, bez zohľadnenia jeho protiprávneho konania. V súvislosti s výrokom súdu prvej inštancie o predbežnej vykonateľnosti rozhodnutia matka argumentačne poukazuje na závery znaleckého dokazovania, v zmysle ktorých znalec odporúčal rozšíriť rozsah styku J. s otcom postupne a až keď sa toto osvedčí, resp. sa to bude diať v prospech dieťaťa, mohlo by sa prejsť k znalcom navrhovanému rozšírenému styku. V súlade s odporúčaním znalca matka navrhla počas pojednávania dňa 28.03.2019, aby počas nasledujúcich 3 mesiacov sa styk otca s J. realizoval „na skúšku“ bez rozhodnutia súdu každý nepárny kalendárny týždeň od soboty rána do nedele popoludnia s tým, že súd bude môcť vyhodnotiť úroveň otcovej starostlivosti o J. po každej stránke (jednak starostlivosť o zdravotný stav, ako aj prípravu do školy), a zároveň matka navrhovala, aby sa na dobrovoľnej báze zúčastňovali rodičovskej terapie v LVS v Senci podľa odporúčaní znalca. Tento návrh bol zo strany súdu odignorovaný a zo strany otca posmešne odmietnutý. Namiesto takéhoto riešenia súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok s nábehovou formou 2 mesiace a s vyslovením predbežnej vykonateľnosti dňom rozhodnutia tohto rozsudku. Matka má za to, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s ustanovením § 217 ods. 1 CSP, keďže pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Keďže súd prvej inštancie nemal v čase vyhlásenia rozsudku za preukázané, aký bude stav po 2 mesiacoch od vyhlásenia, rozsudok súdu prvej inštancie je nezákonný, navyše v odôvodnení svojho rozhodnutia tento postup súd prvej inštancie neodôvodnil. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, za akým účelom vyslovil predbežnú vykonateľnosť rozsudku, pričom v zmysle § 233 CSP sa na vyslovenie predbežnej vykonateľnosti vyžaduje, aby niektorému z účastníkov konania hrozilo nebezpečenstvo ťažko nahraditeľnej alebo značnej škody alebo ujmy. Matka uviedla, že v dôsledku predbežnej vykonateľnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie tak maloletého J. dňa 17.05.2019 odovzdala otcovi na styk, avšak otec dňa 19.05.2019 vrátil J. chorého, pričom jeho zdravotný stav si vyžiadal od 21.05.2019 celodennú starostlivosť a z tohto dôvodu bola matka nútená opätovne zostať na OČR a maloletý vymeškal školu v čase uzatvárania známok. Matka ďalej nesúhlasí s tvrdením súdu prvej inštancie, že neumožňuje pravidelný styk otcovi z rôznych dôvodov, najmä z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu maloletého. Matke nie je zrejmé, z čoho vychádzal súd prvej inštancie, keď nikdy nevyzval matku k tomu, aby preukázala, ako sa realizuje styk otca v súlade s vykonateľnými rozhodnutiami súdu prvej inštancie, a teda bez akéhokoľvek poznania reality a vykonania dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, ktorý nemôže obstať. Matka odvolaciemu súdu preto predkladá prehľad realizácie styku otca s J. za posledné obdobie. Čo sa týka konkrétneho súdom upraveného rozsahu styku počas bežného školského týždňa, matka poukázala na tú skutočnosť, že súd bez akého zdôvodnenia nezohľadnil vzdialenosť bydlísk rodičov (Senec - Nitra = 69 km) a začiatok vyučovania

maloletého Filipa (7.30 hod.). Cesta z Nitry do Senca trvá v čase dopravnej špičky aj 1 a pol hodiny. V nepárnom kalendárnom týždni tak bude J. cestovať do školy z Nitry celkovo 2 krát, a to v pondelok ráno a v piatok ráno, pričom najneskôr o 06.00 hod. bude musieť otec so synom vyrážať z Nitry, aby stihli dôjsť do školy 15 minút pred vyučovaním, ako vyžaduje základná škola. Matka taktiež poukázala na tú skutočnosť, že doteraz realizovaný styk otca s J. prebiehal počas víkendu v nepárnom kalendárnom týždni, no aktuálne vykonateľným rozsudkom došlo k zmene víkendu na párny kalendárny týždeň, a to bez akéhokoľvek náležitého dôvodu. Pre J. a je však dôležité zachovať realizáciu styku otca počas víkendov v nepárnom kalendárnom týždni, a to práve z dôvodu, že J. má vo svojom okolí kamarátov, s ktorými sa počas víkendov hrá a ktorí majú upravený styk s rodičom taktiež v nepárny kalendárny týždeň.

7. Otec sa vyjadril k odvolaniu matky a uviedol, že žiada súd, ktorý právo pozná a mal by sledovať záujem maloletého a nie formalizmus zažitý v praxi súdov a v spoločnosti, v zmysle ktorého „dieťa patrí matke, lebo je to tak...“, aby v rámci odvolacieho konania striktne a prísne posudzoval plnenie si povinností matky ako preferenčného rodiča. Matka nerešpektuje otca, ani rolu otca v živote J., matka sa snaží len izolovať J. od otca a to neustálymi obštrukciami a výmyslami. Má za to, že ak by sa matka správala v súlade so svojimi povinnosťami preferenčného rodiča a ak by matka v živote J. uznávala aj rolu otca, tak by nemohlo dôjsť k situácii, že otec sa musí neustále (takmer od narodenia syna) domáhať súdnou cestou svojho práva byť otcom, svojho práva na syna, a v prvom rade práv J. na jeho šťastie, na otcovskú lásku a styk s otcom. Má za to, že súd vykonal v potrebnom rozsahu dokazovanie pre rozhodnutie vo veci samej. Tiež má za to, že za tie roky, otec sám preukázal svoju spôsobilosť sa o syna postarať a byť mu otcom a zároveň napriek správaniu sa matky, vzťah OTEC - SYN je úžasný a rozvíja sa. Otec v rámci svojho vyjadrenia zdôraznil, že ak súd podrobí čo i len zbežnej nezávislej kritike správanie sa matky, ak súd bude sledovať materiálne právo a materiálnu podstatu práva a práv J. a jeho najlepší záujem, tak jediným logickým záverom rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave (aj v kontexte matkou podaného odvolania) bude, že matka svoje postavenie preferenčného rodiča zneužíva a z tohto dôvodu má byť J. zverený otcovi, ktorý postavenie matky v živote syna uznáva. Otec nikdy nebude robiť prieky a mariť styky matky a syna. Matkin boj proti otcovi, kde J. používa ako zbraň, je z hľadiska záujmov J., jeho vývoja a rozvoja, podľa názoru otca aj jeho právneho zástupcu neakceptovateľný, či už z hľadiska práva, ale najmä z hľadiska morálky a potrieb bežného života J.. Nie je prípustné, aby J. bol neustále vystavovaný boju matky voči otcovi. J. potrebuje pokoj a klud a istotu výchovného prostredia. Táto istota mu je u otca v plnom rozsahu dopriata. Otec nezbrojí proti matke pri synovi, otec neznevažuje matku pred synom, otec neklame o matke synovi a nedehtonuje matku. Predošle uvedené sa nedá povedať o matke. Koniec koncov, uvedené správanie matky konštatovali aj súdy v danej veci, a to či už Krajský súd v Bratislave, ale aj Okresný súd Bratislava III. Otec ďalej uviedol, že ak si súdy nechcú sami protirečiť svojimi rozhodnutiami a odôvodneniami svojich predošlých rozhodnutí (neodkladných opatrení), kde matku viackrát upozorňovali na jej správanie, na jej autoritatívnosť, tak by mali zmeniť rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III, zveriť J. otcovi a rozhodnúť o styku pre matku tak, ako to navrhol otec. Otec uviedol, že sa nebude podrobne vyjadrovať k neustálym tvrdeniam matky ohľadne toho, aký je otec zlý, neschopný, atď. Otec vždy konal a koná v záujme J.. Uvedené je zrejme z vyjadrení otca, z jeho správania a konania a aj zo súdneho spisu. Otec uviedol, že vďaka predbežnej vykonateľnosti rozsudku sa konečne vzťah J. o otca môže ešte intenzívnejšie rozvíjať, ale to až teraz od mesiaca september 2019. Je to z dôvodu, že J. nemohol byť s otcom takmer celý august, kvôli matkou naordinovaným liečebným pobytom (kde matka tieto zámerne plánovala na august, pričom otcom vybavený pobyt v Kúpeľoch Kováčová odmietla). Otec v júli absolvoval so synom dovolenku a mali spolu úžasný čas. Otec si plní svoju vyživovaciu povinnosť, pričom platí likvidačné výživné a zadlžuje sa. Napriek tomu otec chce pre svojho syna len to najlepšie, syna nezaťažuje matkiným bojom a pred J. matku neznevažuje. Otec má za to, že nie je daný žiaden dôvod na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie alebo akéhokoľvek zúženia styku J. a otca, a akéhokoľvek rozhodnutie obdobného charakteru, ktoré by podľa otca vážnym a nenapraviteľným spôsobom zasiahlo do práv J. a do jeho vývoja a rozvoja osobnosti, kde pri jej formovaní je úloha a pôsobenie otca nezastupiteľná. Apeluje dôrazne na súd a žiada, aby nabral odvahu a konečne rozhodol nie podľa formalistickej a zaužívanej šablóny, ale podľa súčasných trendov v rodinnoprávnych vzťahov, aby postuláty a doktríny, ktoré súdy aj v tomto konaní deklarovali vo svojich odôvodneniach pri apelovaní na úlohu preferenčného rodiča, sa stali aj reálnym základom odôvodnenia rozhodnutia súdu a nielen formálnou deklaráciou odôvodnenia rozhodnutia súdu. Rodičia majú rovnaké práva k svojmu dieťaťu a hlavne dieťa má právo na oboch rodičov a ústredným bodom tohto konania je J., jeho záujmy a jeho potreby. J. o má právo na oboch rodičov, a preto má otec za to, že správanie matky jasne deklaruje a potvrdzuje, že v prípade, ak J. bude naďalej zverený matke, tak jeho práva budú naďalej porušované vďaka postojom matky k otcovi, vďaka jej

chápaniu jej postavenia preferenčného rodiča, ktoré ona nerešpektuje ale zneužíva. Z tohto dôvodu má za to, aj s poukazom na odôvodnenia súdov v tejto veci v rámci ich predošlých rozhodnutí, že je dôvodné zmeniť výchovné prostredie J. a zveriť J. a otcovi, kde u otca bude mať rovnakou mierou a intenzitou a kvalitou a rozsahom zabezpečené jeho právo na oboch milujúcich rodičov. Vyššie uvedenému inklinuje aj záver znaleckého posudku p. Obucha, ktorý akcentuje potrebu upustenia od matkinho prílišného ochranárskeho postoja a posilnenie otcovského vzoru a pôsobenia jeho vplyvu v živote J., pričom aj znalec konštatoval, že otec je plne spôsobilý o syna sa postarať a maloletý mu môže byť zverený

8. Otec maloletého podal odvolanie v časti výroku I. a VI., keď vytýka, že súd prvej inštancie rozhodol, že otec má právo realizovať styk s Filipom mimo liečebných pobytov maloletého. Zároveň súd prvej inštancie zamietol návrh otca na zverenie syna do jeho starostlivosti pri ním navrhutej úprave rovnakého rozsahu styku pre matku ako má otec a bez dôvodu zamietol otcovi právo na zastupovanie a starostlivosť o syna, ktorá dnes prináleží výlučne matke, s čím otec nesúhlasí. Zdôraznil, že J. nemá žiaden lekármi nariadený denný režim, či už je to lekár všeobecný alebo špecialista. Matka zámerne plánuje liečebné pobyty J. tak, aby tie sa prekrývali s časom styku J. a otca (napr. Horný Smokovec v mesiaci júl 2019 a august 2019). Matka odmietla otcovi podpísať splnomocnenie, aby počas pobytu J. v Hornom Smokovci mohol otec navštíviť syna alebo ho zobrať na prechádzku. Matka odmietla J. otcom vybavený a otcom ponúknutý rehabilitačný pobyt v najlepšom zariadení na Slovensku a to v kúpeľoch Kováčová. Tým, že súd prvej inštancie nariadil, že právo otca na styk počas liečebných pobytov sa nerealizuje a tým, že bez dôvodu zakázal otcovi starostlivosť a opateru o syna a správu jeho majetku (čo je extrémny a v tomto prípade neodôvodnený zásah do rodičovských práv otca), J. a otec sú vydaní napospas manierom a ľubovôli matky, ktorá moc jej zverenú rozsudkom len zneužíva, čo je v neprospech J.. Tým, že súd prvej inštancie vyslovil, že otec nemá právo starostlivosti, opatery, zastupovania syna (čo by mali mať obaja rodičia), otec je de facto len štatistom bez reálnej možnosti ovplyvniť starostlivosť o J. alebo sa informovať u lekárov ohľadne zdravotného stavu J.. Otec argumentuje, že súdy deklarujú, že dieťa má byť zverené do starostlivosti a opatery toho z rodičov, u ktorého okrem predpokladov na výkon rodičovských práv a povinností je naplnená aj ďalšia podstatná zložka, a to, že tento rodič uznáva sa rešpektuje autoritu a postavenie druhého rodiča v živote dieťaťa. Vzhľadom na ustálený stav, keď sám súd konštatuje, že otec matku a jej postavenie v živote J. rešpektuje a uznáva, pričom matka naopak postavenie otca v živote J. neuznáva a neuznáva ani otca, a aj znalci zhodne konštatovali, že otec je plne spôsobilý sa o syna postarať, malo byť súdom prvej inštancie nielen deklarované, ale aj judikované, že maloletý mal byť jednoznačne a bez pochyb zverený do starostlivosti otca s tým, že matke mal súd prvej inštancie upraviť styk v rozsahu, v akom ho upravil otcovi. Je neprípustné, aby súd prvej inštancie rozhodol opačne a svoje rozhodnutie ani nezdôvodnil, prečo nie je maloletý zverený otcovi, prečo otcovi neprislúcha právo zastupovania a opatery o syna, spravovania jeho majetku, resp. čo diskvalifikuje otca z výkonu týchto práv. Otec navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok vo veci samej a zveril J. do starostlivosti a výchovy otca a matke priznal styk v rovnakom rozsahu, ako ho má teraz otec. Zároveň povinnosť vylúčiť matku z realizácie počas liečebných pobytov syna nie je potrebná, nakoľko otec rešpektuje v živote syna matku a rešpektuje aj matku, a teda nebude prípadné liečebné pobyty zneužívať na účel marenia stykov, ale ak bude potreba, aby J. absolvoval liečebné pobyty, tak ich cieľom bude zdravie syna a nie marenie styku matky a syna. Alternatívne navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tým spôsobom, že obidvaja rodičia majú právo zastupovať J.F. a spravovať jeho majetok, pričom, buď časť výroku o nerealizácii stykov otca a J. počas liečebných pobytov J. vypustí, alebo túto časť výroku výslovne zmení nasledovnou formuláciou: „matka je povinná za styk nerealizovaný počas liečebných pobytov maloletého do 30 dní poskytnúť otcovi náhradný styk a to v rozsahu nerealizovaných stykov počas týchto pobytov.“

9. Matka vo vyjadrení k odvolaniu otca uviedla, že čo sa týka otcových tvrdení o tom, že mu bráni v styku so synom a nerešpektuje súdne rozhodnutia, poukazuje na Uznesenie Okresného súdu Bratislava III č.k. 38Em/16/2014-515 zo dňa 10.10.2019 v konaní o návrhu otca na výkon rozhodnutia, ktorým súd zastavil konanie. Súd prvej inštancie sa veľmi podrobne zaoberal otázkami realizácie styku otca s maloletým J., správaním samotného otca a ospravedlniteľnými dôvodmi, pre ktoré nebol realizovaný styk otca so synom v presne špecifikovaných časoch, pričom sa súd jednoznačne vyjadril aj k postojom otca k zdravotnému stavu maloletého J.. Prístup samotného otca je v niektorých chvíľach motivovaný skôr nepriateľským nastavením voči matke, než skutočným záujmom o maloletého J.. Námietky, že matka údajne cielene plánovala liečebné pobyty maloletého J. na obdobie realizácie styku otca so synom, neboli nepreukázané. Celý obsah odvolania otca, ako aj jeho ďalšie podania iba potvrdzujú to, na čo matka poukazuje počas celého súdneho konania, a to je to, že otec popiera zhoršený zdravotný stav

syna, odmieta prijať tú skutočnosť, že syn z dôvodu vrodeného ochorenia (poškodenia centrálného nervového systému prejavujúce sa vo forme hypotonického syndrómu) je odkázaný na celoživotnú pravidelnú a systematickú rehabilitáciu, indikovanú odbornými lekármi. Ak by súd vo svojom rozsudku vo výroku priamo neuviedol, že styk otca sa realizuje v určených časoch s výnimkou liečebných pobytov, vzhľadom na úpravu rozsahu styku otca so synom by J. nemohol absolvovať žiadnu rehabilitáciu, keďže tieto trvajú v rozsahu 2-3 týždňov, pretože otec popiera zhoršený zdravotný stav syna a rehabilitácie a iní lekármi nariadenú liečbu považuje za irelevantnú a nepotrebnú. Matka upriamila pozornosť odvolacieho súdu na tú skutočnosť, že otec používa pričasté fyzické tresty na maloletého J., o čom informovala opakovane aj kolízneho opatrovníka a aj psychológov LVS, ktorí realizujú výchovné opatrenie nariadené súdom prvej inštancie. Taktiež otca vyzvala niekoľkokrát, aby sa k uvedenému trestaniu neznížoval. J. sa otca aktuálne doslova bojí, o fyzických trestoch zo strany otca J. informoval aj triednu učiteľku v škole, ktorá matku vyzvala k tomu, aby pre J. zabezpečila psychologické poradenstvo. Rozsah styku J. s otcom predovšetkým počas bežného školského týždňa podľa názoru matky maloletému vôbec nevyhovuje, primárne z dôvodu ranného cestovania z Nitry a taktiež z dôvodu toho, že otec sa so synom nijakým spôsobom nepripravuje do školy a následne musí matka s maloletým J. všetko zameškané učivo „doháňať“, čo pri J. tempe učenia a jeho zníženej pozornosti je pre J. veľmi skľučujúce a frustrujúce. Vzhľadom na vek J. (8 rokov), ako aj berúc do úvahy tú skutočnosť, že v dôsledku predbežnej vykonateľnosti mal možnosť si vyskúšať režim rozsudkom určeného rozsahu styku s otcom, matka žiada odvolací súd, aby v prípade, že nevyhovie jej odvolaniu a pristúpi k rozhodnutiu o zmene rozsudku súdu prvej inštancie, aby si predtým vypočul názor samotného maloletého J., ktorý je v takom veku a disponuje takou rozumovou vyspelosťou, že na jeho názor by mal byť zo strany konajúcich súdov braný ohľad. Čo sa týka otcovej požiadavky o zverenie maloletého syna do jeho osobnej starostlivosti, matka tvrdí, že súdny spis neobsahuje jediný listinný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že sú splnené podmienky pre takéto rozhodnutie súdu a otcov návrh v odvolacom konaní matka považuje iba za ďalšiu eskaláciu ich vzťahov v rodine, bez akéhokoľvek ohľadu braného na samotného syna.

10. Kolízny opatrovník maloletého na odvolanie oboch rodičov uviedol, že sa pridriava vyjadrenia na pojednávaní zo dňa 28.03.2019. Pre maloletého je najbližšia vzťahová osoba matka a z uvedeného dôvodu zmena zverenia by nebola v najlepšom záujme maloletého. Maloletý má k otcovi vybudovaný dobrý vzťah. Otec má vytvorený k maloletému vzťah a má záujem tento vzťah upevňovať, prehlbovať a podieľať sa na výchove a zabezpečení jeho starostlivosti. V rámci konania došlo k podrobnému dokazovaniu a kolízny opatrovník odporučil, aby styk otca s maloletým bol v širšom rozsahu. Navrhuje potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie.

11. Otec sa vyjadril k vyjadreniam matky a uviedol, že tvrdenia matky sú vymyslené príbehy. Taktiež má za to, že je ťažko sa brániť voči nepodloženým výmyslom a klamstvám, voči skutočnostiam, ktoré neexistujú, avšak môže preukázať dôkazmi, že ide len o výmysly matky, s cieľom zavádzať súd a zamedziť otcovi styk so synom. V tomto kontexte taktiež uviedol, že z vyjadrenia matky vyplýva, akú rolu, rešpekt a dôležitosť ona pripisuje jemu ako otcovi, v živote ich syna. Otec v rámci svojho vyjadrenia poukázal na závery znaleckého posudku a taktiež uviedol, že matka v priebehu celého konania nedokázala predložiť jedinú fotografiu uplakaného syna pri svojom otcovi, respektíve akýkoľvek listinný dôkaz o tom, že maloletý sa otca bojí. Ani dlhý a podrobný pohovor maloletého so súdnym znalcom neodhalil ani najmenšie pochybnosti o strachu maloletého z otca. Otec zdôraznil, že svojho syna veľmi ľúbi a majú nádherný vzťah. J. sa na ich spoločný čas vždy teší, dožaduje sa širšieho styku a nedokáže mu vysvetliť, prečo už musí odísť za matkou. Otec zdôraznil, že sa opakovane podrobil znaleckému skúmaniu, pričom znalcovia potvrdili jeho schopnosti zabezpečiť maloletému všetky jeho potreby a vyvrátili akékoľvek psychické poruchy, akúkoľvek agresivitu, alkoholizmus, či inú závislosť otca. Z týchto dôvodov mal otec sa to, že jeho láska a starostlivosť o maloletého, ako aj zákon o rodine jednoznačne ukladajú súdu povinnosť zveriť maloletého rodičovi, ktorý nebráni stretávaniu sa s druhým rodičom, teda otcovi. Otec taktiež zdôraznil, že matka odvolaním nenapadla styk otca so synom, určený počas prázdnin a sviatkov, ktorý matka považuje za vecne správny. Na základe uvedeného otec teda nerozumie tomu, prečo matka tvrdí, že syn sa otca bojí a na druhej strane mu umožní polovicu prázdnin, respektíve 16- dňové pobyty stráviť u otca. Otec zdôraznil, že ich syn je zdravý, nemá a nikdy nemal lekármi nariadený žiadny režim, neužíva takmer rok žiadne lieky a už vôbec nie antibiotickú liečbu. Bol chorý len bežne, ako ostatné deti. Otec má za to, že syn potrebuje viac pohybu, aby spevňoval svalstvo, nakoľko má slabšie nervové pnutie. Otec zdôraznil, že matka s maloletými nešportuje, nechodí s ním na ihrisko, na bicykel, v tomto smere sa mu nevenuje. Naproti tomu on ako otec, v rámci svojich možností od malička s maloletým bicykluje, chodí na turistiku, pláva, hráva futbal, lyžuje aj korčuľuje.

Otec zdôraznil, že J. jednotkár, najlepší matematikár a angličtinár v triede. Nemá žiadne problémy s učením. Otec ako vyštudovaný inžinier na Slovenskej technickej univerzite v Bratislave pozná dôležitosť vzdelania a svojho syna učí. Otec v závere zdôraznil, že nežiada pre seba nič, iba spravodlivosť a plnohodnotný život pre jeho syna J.. Otec taktiež zdôraznil, že pokiaľ ide o jeho styk počas liečebného pobytu matka zneužíva znenie rozsudku na zamedzenie styku otca so synom. Otec taktiež v rámci svojho vyjadrenia zdôraznil, že matka otcovi vystavila plnomocenstvo za účelom návštev v liečebnom zariadení až dodatočne t.j. potom, ako bola informovaná o vydaní neodkladného opatrenia v odvolacom konaní. Lekár sa taktiež pýtal matky, prečo naplánovala pobyt maloletému cez obdobie prázdnin s otcom, keďže majú celé leto voľné kapacity v zariadení a jasne jej uviedli, že si mohla vybrať ľubovoľný termín. Otec má za to, že matka plánuje liečebné pobyty presne tak, aby zmarila prázdniny maloletého s otcom v auguste. Otec zdôraznil, že celý liečebný pobyt prebehol výborne, žiadnym spôsobom nenarušil ani tento pobyt synovi neobmedzil, pričom syn bol šťastný, že môže byť s otcom a sám ho kontaktoval, kedy už pre neho príde. Otec má za to, že nechce zveriť výchovu maloletého matke, ktorá klame a manipuluje maloletého. Má za to, že maloletý má s otcom pekných vzťah a chce s ním tráviť svoj čas, pričom o všetkom doložil súdu dôkazy. Otec v závere uviedol, že sa pridrižiava svojho odvolania a žiada o zverenie maloletého do jeho osobnej starostlivosti. Nebude matke brániť v stretávaní sa s ich synom, a preto žiada aby súd rozhodol v zmysle jeho odvolacieho návrhu.

12. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 65 a § 66 Civilného mimosporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem,) a dospel k záveru, že odvolanie matky, a rovnako odvolanie otca nie sú dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28.10.2020 (§ 378 C. s. p., § 219 ods. 3 C. s. p.). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku bola matka, právna zástupkyňa matky, otec, právny zástupca otca a súčasne kolízny opatrovník, upovedomení zákonným spôsobom.

13. Ak súd rozhoduje o úprave styku rodičov s dieťaťom, musí zohľadniť tú skutočnosť, že obidvaja rodičia majú právo na osobnú starostlivosť o dieťa zásadne v rovnakej miere, tomu zodpovedá aj právo dieťaťa na starostlivosť obidvoch rodičov. Ak teda súd zverí dieťa do osobnej starostlivosti jedného z rodičov, potom by malo byť dieťaťu umožnené stykať sa s druhým rodičom v takej miere, aby bola táto zásada čo najviac naplnená. (nález Ústavného súdu ČR z 15. marca 2016, sp. zn. III. ÚS 2298/15).

14. Podľa čl. 41 ods. 4 ústavy starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona. Rodičovské práva a povinnosti patria obidvom rodičom. Ak rodičia žijú v manželstve, predpokladá sa, že svoje deti vychovávajú v zásade na základe vzájomnej dohody a v záujme maloletých detí. Zákon o rodine úpravu výkonu rodičovských práv a povinností rieši v určitých špecifických situáciách osobitne, tak ako to predpokladá čl. 51 ods. 1 ústavy. Zákon o rodine preferuje dohodu rodičov pri výkone rodičovských práv a povinností (§ 24 ods. 2, § 25 ods. 1, § 35 a § 36 ZR). Až keď nedôjde k dohode rodičov o výkone rodičovských práv, rozhodne o ich výkone súd, vždy však s prihliadnutím na záujem maloletého dieťaťa. Ústavný súd už vo svojom rozhodnutí sp. zn. PL. ÚS 26/05 vyslovil právny názor, že právna úprava styku rodičov s ich maloletými deťmi nevedie k obmedzeniu práv rodičov, ale práve naopak, prostredníctvom tejto úpravy sa prispieva k ich garancii, a preto nemôže byť v nesúlade s čl. 41 ods. 4 ústavy (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. marca 2010, č. k. I. ÚS 120/2010-15).

15. Podľa § 26 ZoR, ak sa zmenia pomery, súd môže aj bez návrhu zmeniť rozhodnutie o výkone rodičovských práv a povinností alebo dohodu o výkone rodičovských práv a povinností.

16. Podľa článku 3 Dohovoru o právach dieťaťa (ďalej len „Dohovor“), záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí, či už vykonávaných súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

17. Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto Dohovoru, sa zaväzujú, že zabezpečia dieťaťu ochranu a starostlivosť nevyhnutnú pre jeho blaho, pričom budú brať ohľad na práva a povinnosti jeho rodičov, zákonných zástupcov alebo iných jednotlivcov právne za dieťa zodpovedných a urobia všetky potrebné zákonodarné administratívne opatrenia.

18. Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto Dohovoru, sa zaväzujú, že zabezpečia, aby inštitúcie, služby a zariadenia zodpovedné za starostlivosť a ochranu detí zodpovedali normám stanoveným kompetentnými úradmi, zvlášť po stránke bezpečnosti a ochrany zdravia, počtu a kvalifikácie personálu, ako aj kompetentného dozoru. Záujem dieťaťa teda stojí nad všetkými inými záujmami, vrátane záujmu rodiča. V konaniach, kde sa rozhoduje o výkone rodičovských práv a povinností, konať v záujme dieťaťa znamená brať do úvahy, najmä napĺňanie jeho potrieb, istoty, spokojnosti, bezpečie, vyplývajúce z citových väzieb a vzťahu dieťaťa k obom rodičom.

19. V danom prípade odvolací súd zdôrazňuje, že otec sa odvolal aj do výroku rozsudku súdu prvej inštancie, na základe ktorého má právo realizovať styk s J. počas prvých 2 mesiacov od rozhodnutia súdu, každý páry týždeň kalendárneho roka od piatka od 15:00 hod. do nedele do 18:00 hod., a následne každý páry týždeň kalendárneho roka od piatka od 15:00 hod. do nasledujúceho pondelka do 08.00 hod.; každý nepáry týždeň kalendárneho roka od štvrtka od 15:00 hod. do piatka do 8:00 hod.; každý páry kalendárny rok počas letných prázdnin od 1.7. od 9:00 hod. do 16.7. do 18:00 hod. a od 1.8. od 9:00 hod. do 16.8. do 18:00 hod.; každý nepáry kalendárny rok počas letných prázdnin od 16.7. od 18:00 hod. do 31.7. do 18:00 hod. a od 16.8. od 18:00 hod. do 31.8. do 18:00 hod.; každý nepáry rok počas vianočných prázdnin a sviatkov od 23.12 od 10.00 hod. do 25.12 do 15.00 a každý páry kalendárny rok od 25.12 od 15.00 hod. do 30.12. do 18.00 hod. a každý nepáry kalendárny rok od 30.12. od 18.00 hod. do dňa nasledujúceho po dni, ktorým končia vianočné prázdniny do 09.00 hod. každý nepáry rok počas jarných prázdnin odo dňa predchádzajúceho začiatku jarných prázdnin od 15.00 hod. do dňa nasledujúceho po dni, ktorým sa jarné prázdniny končia do 08.00 hod.; počas veľkonočných sviatkov a prázdnin každý páry kalendárny rok od dňa, ktorý predchádza začiatku veľkonočných prázdnin od 15.00 hod. do dňa nasledujúceho po dni, ktorým sa veľkonočné prázdniny končia do 08.00 hod. s tým, že tento styk sa bude vždy realizovať s výnimkou liečebných pobytov. Zároveň otec v rámci svojho odvolania poukázal na to, že súd prvej inštancie zamietol návrh otca na zverenie syna do jeho starostlivosti pri ním navrhutej úprave rovnakého rozsahu styku pre matku, ako má otec a bez dôvodu zamietol otcovi právo na zastupovanie a starostlivosť o syna, ktorá dnes prináleží výlučne matke, s čím otec nesúhlasí. Odvolací súd v tejto súvislosti udáva, že pokiaľ ide o zverenie maloletého a rozsah úpravy zastupovania a správy majetku maloletého je zrejmé, že toto konanie t.j. konanie, ktoré bolo začaté na návrh otca na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 37P/234/2015 je konanie, ktoré sa týkalo pôvodne iba úpravy styku otca s maloletým synom. Inak povedané, otec sa svojím pôvodným návrhom nedomáhal zmeny zverenia a zmeny zastupovania a správy majetku maloletého syna. Odvolací súd poukazuje na to, že pôvodným rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 04.03.2014 č. k. 9P/72/2012-1259 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 08.07.2014 č. k. 11CoP/ 221/2014- 1417 bolo rozhodnuté o úprave práv a povinností k maloletému J., pričom maloletý J. bol týmto rozsudkom zverený do osobnej starostlivosti matky, a matku určil súd ako osobu oprávnenú zastupovať a spravovať majetok maloletého. Keďže tento rozsudok bol preskúmaný Krajským súdom v Bratislave, na základe odvolania otca, ktorý sa ani v tomto pôvodnom konaní neodvolal do výrokov týkajúcich sa zverenia a zastupovania a správy majetku pod vyššie uvedenou spisovou značkou, v týchto výrokoch (t.j. vo výroku o zverení maloletého a vo výroku o zastupovaní a správe majetku maloletého) rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 05.04.2014. Inak povedané, otec v rámci tohto návrhu na začatie konania sa pôvodne nedomáhal zmeny zverenia maloletého syna do svojej osobnej starostlivosti, ale domáhal sa rozšírenia úpravy styku otca s maloletým synom. Svoj návrh týkajúci sa zmeny zverenia a zmeny zastupovania a správy majetku maloletého otec predložil súdu prvej inštancie až dňa 21.03.2019 (č.I.700). Podľa § 28 CMP navrhovateľ môže počas konania so súhlasom súdu meniť návrh na začatie konania. Zmenený návrh doručí súd ostatným účastníkom do vlastných rúk, ak neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom došlo k zmene. Zmena návrhu súd nepripustí, ak by výsledky konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu. Konania podľa Civilného mimosporového poriadku sú charakteristické tým, že sa môžu začať aj na návrh, aj bez návrhu. V prípade konania, ktoré je možné začať aj bez návrhu, nie je potrebné rozhodovať o zmene návrhu na začatie konania, t.j. ustanovenie § 28 CMP sa v danom prípade neaplikuje. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje aj ustanovenie § 40 CMP, keď v prípadoch, ak konanie možno začať aj bez návrhu, nie je súd viazaný návrhom na začatie konania a môže prisúdiť aj viac, než čoho sa domáhajú účastníci konania. Rozhodovanie o zmene takéhoto návrhu teda prichádza do úvahy iba takých konaniach v režime Civilného mimosporového poriadku, ktoré sa môžu začať len na návrh. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, ak nevydal uznesenie o pripustení zmeny návrhu, ale v rámci svojho výroku návrh otca týkajúci sa zmeny zverenia ako nedôvodný zamietol. V tejto súvislosti odvolací súd vo vzťahu

k zamietnutiu zverenia maloletého do osobnej starostlivosti otca dopĺňa, že súd prvej inštancie celé konanie t.j. cca 4 roky realizoval dokazovanie, týkajúce sa rozsahu styku otca s maloletým synom, pričom aj z vykonaného znaleckého dokazovania vyplynulo, že maloletý doteraz vyrastal s matkou, takže matka je pre neho veľmi dôležitá, je jeho najbližšia vzťahová osoba... Preto by pre neho nebolo dobré, ak by sa tento vzťah narušil. Znalec taktiež uviedol, že za danej situácie by bolo veľmi vhodné, aby maloletý zostal v osobnej starostlivosti matky (zatiaľ..) a s otcom sa „len“ pravidelne stretával, no intenzívnejšie, respektíve na dlhšiu dobu ako doteraz... Z uvedených záverov znaleckého posudku vyplýva, že súd prvej inštancie tento návrh otca na zverenie maloletého do jeho osobnej starostlivosti správne ako neopodstatnený zamietol. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie týkajúci sa zamietnutia zverenia maloletého do osobnej starostlivosti otca ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods. 1,2 CSP).

20. Odvolací súd výrok týkajúci sa zastupovania a správy majetku maloletého vzhliadol ako dôvodný zmeniť. V danom prípade je potrebné poukázať na ustanovenie § 28 ods. 2 Zákona o rodine podľa, ktorého rodičovské práva a povinnosti majú obaja rodičia. Pri ich výkone sú povinní chrániť záujmy maloletého dieťaťa. Podľa § 28 ods. 1 Zákona o rodine súčasťou rodičovských práv a povinností sú najmä zastupovanie maloletého dieťaťa, a súčasne aj správa majetku maloletého dieťaťa. Z uvedeného teda vyplýva, že zastupovanie a správu majetku maloletého sú oprávnení realizovať obaja rodičia, pokiaľ neboli pozbavení svojich rodičovských práv. Je prirodzené, že o bežných veciach môže rozhodovať každý z rodičov samostatne, pričom zároveň samostatne za dieťa v zmysle rozhodnutia aj koná. V podstatných veciach môže rovnako konať aj len jeden z rodičov, avšak zásadne len na základe dohody s druhým rodičom. Výkon týchto rodičovských práv a povinností nezávisí od skutočnosti, či sú rodičia manželia alebo od skutočnosti, či spolu žijú alebo nežijú, respektíve od toho, či jeden z nich žije s dieťaťom spoločnej domácnosti a druhý nie. Rodičia sú si pri výkone ich práv zásadne rovnoprávni. V zmysle Dohovoru o právach dieťaťa má dieťa právo na starostlivosť oboch rodičov. Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, musia vynaložiť všetko úsilie na to, aby sa uznala zásada spoločnej zodpovednosti rodičov za výchovu a vývoj dieťaťa, s cieľom zabezpečiť ochranu jeho najlepších záujmov. Pokiaľ boli upravované v rámci rozsudku práva a povinnosti k maloletému a v rámci nich aj zastupovanie a správa majetku je potrebné, aby súd pri svojom rozhodovaní zohľadnil, že matka aj otec sú pri výkone rodičovských práv a povinností rovnoprávni. Inak povedané, nie je možné toto ustanovenie vykladať tak, že súd má oprávnenie niektorému z rodičov časť výkonu rodičovských práv a povinností takpovediac odobrať. K odobratiu takýchto práv by mohlo dôjsť iba na základe dôvodov uvedených v § 38 Zákona o rodine. Na základe uvedeného odvolací súd vzhliadol za dôvodné, aby s poukazom na vyššie uvedené boli obaja rodičia oprávnení zastupovať maloletého a spravovať jeho majetok. Z týchto dôvodov odvolací súd zamietajúci výrok týkajúci sa zastupovania a správy majetku maloletého zmenil (§ 388 CSP) a rozhodol tak, že obaja rodičia sú oprávnení maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok. Keďže zmena tohto výroku sa týkala výlučne právneho posúdenia t.j. aplikácie právnej normy na daný výrok, pričom predmetná vec nevyžadovala zopakovanie dokazovania, respektíve vykonanie nového dokazovania v konaní pred odvolacím súdom a to aj z dôvodu, že odvolací súd pri zmene tohto výroku vychádzal zo skutočného stavu zisteného súdom prvej inštancie, rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd zmenil bez nariadenia odvolacieho pojednávania vo veci.

21. Pokiaľ ide o argument otca týkajúci sa úpravy jeho styku, kedy má právo realizovať styk s maloletým J. mimo liečebných pobytov maloletého, ktorý otec odôvodnil aj tým, že matka mu za týmto účelom nepodpíše splnomocnenie, že bojkotuje stretnutia otca s maloletým synom, pričom na tomto tvrdení sa aj v rámci odvolacieho konania domáhal úpravy styku s maloletým synom prostredníctvom nariadenia neodkladného opatrenia za účelom návštev počas návštevých hodín v čase, keď bol maloletý syn v liečebných kúpeľoch odvolací súd udáva, že skutočnosti popísané matkou v rámci jej vyjadrenia popierajú tvrdenia otca, práve tým, že matka otcovi podpísala splnomocnenie za účelom návštev maloletého syna otcom, a zároveň popísala takpovediac vynucujúce sa správanie otca voči maloletému synovi, ktoré podľa tvrdení matky spôsobuje maloletému stres. Otec na uvedené reagoval tak, že matka podpísala splnomocnenie v čase, kedy už vedela, že odvolací súd v predmetnej veci nariadil neodkladné opatrenie, a súčasne otec v rámci svojich tvrdení vyvrátil a poprel tvrdenia matky. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že nevie posúdiť, ktorý z rodičov interpretuje danú situáciu objektívnejšie, a preto aj súd prvej inštancie postupoval správne, ak pri úprave tohto styku a s prihliadnutím na antagonistické nastavenie rodičov, ako aj v zmysle záverov znaleckého posudku Ing. Igora Obucha ustálil, že styk otca so synom sa bude realizovať mimo liečebných pobytov maloletého. Znalec sa v rámci svojich záverov uvedených v znaleckom posudku č. 44/2018, k novej námietke matky dieťaťa, že otec nedodržiava

lekárske odporúčania týkajúce sa syna a keď bude syn u neho dlhšie, môže to mať na neho aj horšie následky, vyjadril tak, že u otca sa nezistili známky psychotického ochorenia, je plne schopný realitu správne vnímať, interpretovať a reprodukovat', respektíve jeho testovanie reality je plne zachované. Preto je plne zodpovedný za to čo robí. Toto platí aj v oblasti liečebných procedúr maloletého. Znalec taktiež uviedol, že v tomto prípade sa nemôže ani nechce zaručiť a nenesie zodpovednosť za to, ako sa bude otec dieťaťa v takýchto situáciách správať, respektíve postupovať. Z uvedeného teda možno vyvodit' záver, že v zásade počas liečebných procedúr maloletého, by mal otec udržiavať s maloletým kontakt v rámci možností t.j. telefón, email, sms - ky, čo by mala matka podporovať, avšak na druhej strane je potrebné, aby otec bez výhrad rešpektoval nutný liečebný pobyt maloletého a to aj keď je realizovaný v čase, počas úpravy jeho styku. Inak povedané, v praxi by to malo fungovať tak, že aj keď má otec nariadenú úpravu styku v čase, kedy má maloletý nariadený liečebný pobyt, je otec podľa názoru odvolacieho súdu oprávnený za maloletým v danom čase prísť t.j. počas návštevnych hodín a tráviť s ním svoj čas, telefonovať, prípade esemeskovať, udržiavať s ním akýkoľvek kontakt. Liečebný pobyt maloletého v tomto zmysle je vyňatý z úpravy styku otca s maloletým synom, avšak iba počas absolvovania liečebných procedúr, ale nie počas voľného času maloletého, hlavne za situácie, že otec má v tomto čase upravený riadne svoj styk s maloletým synom. Matka musí byť tomuto styku súčinná a musí začať vnímať otca ako rovnocenného rodiča, ktorý má všetky schopnosti postarať sa o maloletého, a súčasne má právo tráviť s ním svoj čas. Matka nemôže hľadať spôsoby, ako otcovi skomplikovať styk s maloletým synom, ale musí svojím konaním naplňať svoje písomné vyjadrenia, a potom bude môcť byť posudzovaná ako vyspelý rodič. Zo strany matky je potrebné začať otca maloletého najskôr tolerovať a neskôr aj rešpektovať, nakoľko svojím konaním matka zatiaľ ukracuje maloletého o čas strávený so svojím otcom, ktorý je nevyhnutne potrebný pre jeho správny vývoj. Na základe uvedeného odvolací súd zastáva názor, že úprava styku otca s maloletým synom je určená a upravená v zmysle záverov znaleckého posúdenia, za ktorým účelom bol vypočutý aj maloletý J., a preto je možné uzavrieť s poukazom na argumenty otca uvedené v rámci podaného odvolania, že styk otca s maloletým synom je nastavený tak, aby bol v záujme maloletého dieťaťa.

22. Matka sa odvolala proti rozsudku súdu prvej inštancie, čo do výroku I. (rozsah styku) a do výroku IV. (predbežná vykonateľnosť rozhodnutia), pričom svoje odvolanie odôvodnila ustanovením § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie po doplnení dokazovania zmenil tak, že o styku otca s maloletým J. rozhodne tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletým každý nepárny kalendárny týždeň od soboty 09.00 hod do nedele do 16.00 hod, a každý párný kalendárny týždeň v stredu od 15.00 hod do 18.00 hod. Matka v rámci svojho odolania uviedla, že nevie z rozsudku zistiť, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s opakovaným tvrdením matky o tom, že otec ohrozuje zdravie maloletého tým, že jeho zhoršený zdravotný stav celé roky bagatelizuje, neriadi sa odporúčaniami lekárov, neustále sponchybuje všetky matkou do spisu zakladané lekárske správy, doslova zosmiešňuje jej starostlivosť o zdravotný stav J., nepodáva synovi naordinovanú liečbu počas styku, s J. denne nerehabilituje, nevykonáva špeciálno-pedagogické cvičenia, odovzdáva maloletého po styku chorého. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že z odvolania matky nadobudol odvolací súd dojem, že nikdy nebude s otcom spokojná. Je však dôvodné matke pripomenúť, že sa dobrovoľne rozhodla splodiť s otcom maloletého dieťa, a preto dnes argumentovať tým, že otec maloletého sa nevie o dieťa postarať, neposkytne mu patričnú a zodpovednú starostlivosť nie je dostatočný argument na obmedzenie styku otca s maloletým synom. Je potrebné zdôrazniť, že matka by si mala uvedomiť dôležitosť otca v živote ich syna. Spoločne strávené chvíle s otcom sú pre maloleté dieťa tak prínosné po stránke emočnej, ako aj po stránke intelektuálnej (porov. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky vo veci II. ÚS 295/06). Rodičovi, ktorý s dieťaťom trvale nežije pravidelne, má právo na čo možno najširší kontakt s maloletým dieťaťom, pretože je to práve množstvo času, počas ktorého je možné realizovať aj neverbálne výchovné pôsobenie rodiča, tzv. výchovu prítomnosťou, či príkladom, ktorá je, ako je vo všeobecnosti známe, tou najúčinnějšíou výchovnou metódou. Je nutné mať na zreteli, že akákoľvek deformácia vzťahu rodič - dieťa je v dôsledku odcudzenia v neskoršej dobe iba ťažko napravitelná. Obaja rodičia sú povinní viesť dieťa k pozitívnemu vzťahu k druhému rodičovi a pôsobiť na dieťa v záujme pozitívneho vzťahu k druhému rodičovi. Každý vyspelý rodič by mal vyvinúť snahu nielen umožniť styk s druhým rodičom, ale i vytvorit' zmysluplný, láskyplný a pravidelný vzájomný vzťah, nakoľko jeho výchovný postoj môže viesť k nezvratným negatívnym následkom vo vzťahu k emocionálnemu a psychosociálnemu vývoju maloletého dieťaťa. Odvolací súd v danej veci poukazuje na to, že na základe predbežnej vykonateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie už približne rok prebieha styk otca s maloletým synom, v zmysle tohto rozsudku, pričom na zdravotnom stave maloletého za tento čas starostlivosť otca

žiadnym spôsobom negatívne neprejavila. V prípade však, že otec by naozaj nerešpektoval zdravotný stav maloletého, ktorý by sa takpovediac pretavil do zhoršeného zdravotného stavu maloletého (nešlo by o prechodné ochorenie), bol by tento argument matky dôvodom pre posúdenie vhodnosti tohto styku otca s maloletým synom. Pokiaľ však otec nedostane šancu o maloletého sa postarať a ukázať, že aj on má schopnosti zabezpečiť maloletému dostatočnú a plnohodnotnú starostlivosť, nebude môcť matka argumentovať tým spôsobom, že otec sa o maloletého postarať nevie. Tak, ako už bolo vyššie uvedené, odvolací súd má za to, že prvej inštancie správne rozšíril rozsah styku otca s maloletým synom, pričom pri svojom rozhodovaní vychádzal z vykonaného znaleckého dokazovania, kde bol maloletý J. riadne vypočutý a samotný znalec posúdil, že doterajší rozsah styku (tak, ako styk navrhuje aj matka v odvolaní) nie je pre otca s maloletým synom dostatočný, a preto znalec navrhol jeho rozšírenie a to aj s prihliadnutím na vek maloletého a samozrejme, aj s poukazom na jeho právo na zachovanie kontaktu s oboma rodičmi. Odvolací súd zdôrazňuje, že ak budú ďalej rodičia eskalovať vzájomné vzťahy, respektíve, ak bude medzi nimi ďalej takéto antagonistické nastavenie t.j. že matka neumožní otcovi styk, keď je maloleté dieťa choré (bežná choroba), respektíve nenájde spôsob, ako otcovi vyjsť v ústrety, a pokiaľ otec nezmierní svoj prístup tak, aby jeho konanie nevyznievalo až násilnícky, čo nepochybne pri tomto prístupe oboch rodičov vyústí do ďalšieho súdneho konania bude sa týmto správaním rodičov zaoberať aj súd, pričom takéto konanie rodičov bude nekompromisne vyhodnotené v ich neprospech. Pokiaľ podľa názoru matky, otec s maloletým synom netrávi plnohodnotne alebo spôsobom nezohľadňujúcim zdravotný stav maloletého svoj čas, uvedená situácia je dôvodom na diskusiu matky s otcom, a taktiež dôvodom na zlepšenie ich vzájomnej komunikácie, ale uvedené nie je dôvodom na obmedzenie možnosti styku otca s maloletým synom. Na základe uvedeného je možné uzavrieť, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými dôvodmi uvedenými aj v rámci podaných odvolaní tak otca, ako aj matky, vo vzťahu k úprave styku otca s maloletým synom, inak povedané matka ani otec v rámci svojich odvolaní neuviedli žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli pre nich privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku (t.j. vo výroku o úprave styku otca s maloletým synom), ako vecne a právne správny s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

23. Pokiaľ ide o odvolanie matky týkajúce sa predbežnej vykonateľnosti rozsudku s poukazom na ustanovenie § 233 C s.p. podľa, ktorého na návrh strany, ktorej by inak hrozilo nebezpečenstvo ťažko nahraditeľnej alebo značnej škody alebo inej ujmy, súd môže vo výroku rozsudku vysloviť, že rozsudok je vykonateľný doručením, taký výrok sa na účely odvolania považuje za uznesenie odvolací súd udáva, že na návrh otca súd prvej inštancie vyslovil predbežnú vykonateľnosť rozsudku. V tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť, že prvé konanie vo veci bolo konanie vedené na Okresnom súde v Pezinku pod sp.zn. 9P/72/2012 a na Krajskom súde v Bratislave bolo vedené pod sp.zn 11CoP/221/2014 a bolo vedené vyše 2 rokov. Následne toto konanie o zmenu úpravy styku sa vedie od roku 2015 t. j. 5 rokov a to práve aj v dôsledku konania účastníkov konania, ako aj v dôsledku ich vzájomného nastavenia a robenia si napriek. Keďže čas je neúprosná veličina a pre dieťa je veľmi významné, aby počas svojho života a vývoja nestratilo svoj kontakt s druhým rodičom, hlavne za situácie, že matka na to, aby umožnila styk maloletého J. s jeho otcom vždy potrebuje takpovediac rozhodnutie súdu je prirodzené a bolo zo strany súdu prvej inštancie aj správne, ak predbežnú vykonateľnosť jeho rozsudku nariadil, nakoľko maloletému zjavne takýmto konaním a dlhotrvajúcim súdnym procesom ťažko nahraditeľná ujma neprítomnosťou druhého rodiča hrozila. Preto aj odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tomto výroku ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods.1, 2 CSP).

24. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

25. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378, § 219 ods. 3 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na

odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolatelia, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

26. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 52 C.m.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, pretože ide o konanie, ktoré bolo možné začať aj bez návrhu.

27. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 Ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).